

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΟΥΝΡΥΑΡ ΚΙΠΛΙΝ

Ο Α Π Ι Σ Τ Ο Σ

ατόπι από το γάμο, έρχεται συνήθως ή αντίδρασις. Στην περίπτωση τών Κώζακ-Μπρέμιλ, αυτή ή αντίδρασις συνέβη τόν τρίτον χρόνο ακριβώς μετά τόν γάμο.

Ο Μπρέμιλ ήταν άνθρωπος κάπως ανοικονόμητος, ακόμη κι' όταν όλα ήταν εν τάξει, ύπηρεσε μολαταύτα τέλειος σύζυγος, ως τόν καιρό που τόν μορό τους πέθανε, και πού ή κυρία Μπρέμιλ γτιώθηκε στά όλμιαυρα, άγώνησε, και βυθίστηκε όλη μέσ' τού πένθος, σά νάγε σβύσει όλος ό κόσμος γύρω της.

Ίσως ό Μπρέμιλ θάπρεπε νά τήν παρηγορήσει. Στην άρχή, θάρρο πώς τó δοκίμασε κι' αυτό, αλλά όσο προσπαθούσε νά τó κάμνι, τόσο δειγνόταν πιό άπελπισμένη, και τόσο ήταν κι' αυτός δυστυχισμένος.

Τό βέβαιον ήταν τώρα, πώς κι' οι δύο τους, είχαν άνάγκη ενός τωναυτικού. Και γρήγορα τó βρήκαν. Ο Μπρέμιλ λοιπόν άγάπησε αυτό τó καιρό, για νά παρηγορηθή, τή μίστρες Χάουκμπη.

Ήταν μιá κοντή, διαβολεμένη και μικροκαμωμένη γυναυκούλα, μελαχροινή, λεπτή, σχεδόν λιγνή, με μεγάλα μάτια μπλου μαβία, μάτια γιομάτα σπίδες και άεικίνητα, και με τούς πεύο γλυκούς κι' ερασμούς τρόπους.

Έφτανε ν' αναφέρεις τ' όνομά της, στά τούγρια που δινόταν κάθε άπόγευμα, για νά πηδήσουν όλες οι γυναυκες, και νά σάς πούνε πώς αυτό τó πλάσμα, δέν ήταν διόλου... ευεργεσία για τόν τόπο!

Ήταν διαβόλου κάλτσα, τετραπέρατη, κι' έκανε τóση εντύπωση άμέσως σέ τέτοιο καταπληκτικό βαθμό, που δύσκολα τόν φθάνουν αί όμοιοι της.

Ο Μπρέμιλ είχε ξανοικτεί πολύ, μετά από τού παιδιού του τó χαμό, και τήν κατοικήν άπογοήτευσι, κι' ή μίστρες Χάουκμπη, χωρίς ν' άρχοπορήσει, τού πέρας' εύκολα τόν κρίζο στό λαιμό.

Κ' έξ άλλου, δέν της γούσταρε καθόλου, νά κρύβη άπ' τó κοινόν τά θύματα της.

Τόν αχμιαλότισε, και μάλιστα πανηγυρικά, έτοιώστε νά τó μάθη όλος ό κόσμος.

Ο Μπρέμιλ πήγαινε καβάλλα όλο μαζί της, έβγαίνε περίπατο μαζί της, συνηγάτο ταχυτικά μαζί της, έτρωγε στην έξοχη μαζί της, έπαιρνε τó σάτι τόν μαζί της, στού Πελίτι, τόσο που στό τέλος, οι άλλοι γύρω, σκανταλίστηκαν και σούρωσαν τά φρυδιά.

Η μίστρες Μπρέμιλ καθόταν μόνη σάτι, κι' έφαγνε όλη τήν ώρα και ξανάφαγνε, τά ρουγαλάκια τού γάμου της μορού, κι' έκλαιγε στην άδεια του τήν ζούνια. Για όλα τάλλα ήταν τελείως άδιάφορη.

Τότε όμως καιπόσες φιλενάδες της, έφτα ή όχτω, πολύ καλές βεβαίως, και μ' αγαυότατες άληθινά προθέσεις, της είπαν λεπτομερώς τι τρέχει, ίσως άπ' τó φόβο, οι καιμήνες, μήπως δέν κατοον θύση νά εκτιμήση, και έκτιμήση δέντως και όσο πρέπει όλα τ' αγαυά της καταστάσεως.

Η μίστρες Μπρέμιλ της άφησεν εν τούτοις, νά μιλήσουν εν άνέσει μέχρι τέλος, και τής ευχαρίστησε κατόπι για τó μεγάλο έκεينو ενδιαφέρον.

Δέν ήταν βέβαια διαβόλος, καθώς ή μίστρες Χάουκμπη, δέν ήταν όμως και καμιά κοντή.

Τότε έκανε κι' αυτή τού κεφαλιού της. Δέν είχε λέξι άπ' όλ' αυτά, τού άντρου της.

Τό νά κάνης λόγο σ' έναν άντρα, ή νά τού κάνης μιá σκηνη διακρύων, ποτέ, ποτέ, δέ βγαίνει σέ καλό.

Τής λιγοστές όμως στιγμές, που ό Μπρέμιλ τώρα πέγραψε στό σάτι, της δειγνόταν πιό άφοσιωμένος, κι' αυτό ακριβώς φανέρονε τή μυστική ένοχή του. Βιάζε ακριβώς τόν εαυτό του, νά τήν περιποιηται πολύ, τόσο, νά πούμε τήν μαύρη τήν άλήθεια, για ν' αναπαύση τή συνειδήσί του, όσο έξ άλλου και για νά τήν καλοπιάση. Και βέβαια δέν πετύχαινε ούτε τόνα, ούτε τάλλο.

Τότε ίσα-ίσα κι' ό γείτων των είχε λάβει από της έξοχότητές τους, τó λόρδο και τή λαίδη Λόττον, τήν εντολή νά προσκαλέση, έξ μέρους των, τόν κύριο και τήν κυρία Κώζακ-Μπρέμιλ, στό Πεπεροχόφ, σάς 25 τού Ιουλίου, κατά της επτάμισυ τού βράδυ.

— Έγώ δέ θάρρω, είπε ή μίστρες Μπρέμιλ, άκόμη δέν έχρόνιασε ή Ψωρούλα μας... Δέ θέλω όμως νά σ' έμποδίσω, Τόμ.

Ο Μπρέμιλ τότε της έδήλωσε κι' αυτός, πώς θά περιωριέτο μονάχα, σέ μιá συντομωτάτη εμφάνισή του. Αύτός όμως δέν έλεγε ό,τι έσκέπτετο, κι' ή μίστρες Μπρέμιλ τόςερε άλλο τόσο.

Έμάντεψε— μιá γυναυκεία διαίσθησις, πάντα είναι πιό ακριβής και θετική, από μιá βεβαίωση άνδρική— πώς από μιás άρχής είχε σκοπό, νά συνωδέση εκεί τή μίστρες Χάουκμπη.

Τότε άρχισε κι' αυτή νά συλλογιέται. Συμπέρασμα τών σκέψέων της ήταν, πώς ή άνάμνησις ενός νεκρού μορού, έχει πολύ μικρότερην άξία, άπ' τήν άγάπη ενός συζύγου ζωντανού.

Κατέστρωσε λοιπόν τó σχέδιό της, κι' άποφάσισε

νά παίξη μέσ' στά όλα.

— Έγώ τó βράδυ, Τόμ, τού λέει τότε, θά δειληνώ σούς Λουγκιμό, κατά της ξη. Καλύτερα και σού νά φάς στη Λέσχη.

Κι' αυτό, ίσα ίσα, άπάλλαξε τó Μπρέμιλ νά ψάχη τόρα για νά βρη προφάσεις, ώστε νά μορέση νά τó σάσει για νά δειληνη με τή μίστρες Χάουκμπη. Και τήν ευχαρίστησε για τούτο κατά βάθος, ένιτες όμως και τόν εαυτό του κάπως μικροπρεπή και τιποτένιον, πράγμα που ήδη τού ήτανε σωτήριο.

Κατά τής πεντέμισυ τού βράδυ, ένας μεγάλος μπόγος σφραγισμένος, έφθασε άπ' τó κατάστημα τού Φέλλπς, προς τήν άντ έσσα τής κυρίας Μπρέμιλ.

Ήταν γυναυκα που ήξερε νά ντύνεται. Και φυσικά δέν ήτανε στό βρόντο, που πέρασε μιá όλάκερη βδομάδα νά σ'εδιάξη, αυτή τήν τουαλέττα, νά τήν κεντάη, νά τήν φιλολογή, νά τήν κοιτάη και νά τήν ξανακοιτάη, νά τή προβάρη, και δέν ξέρω τι άλλο άζόμα.

Ήταν μιá μισοπένθιμη θαυμασία τουαλέττα Δε θά μορέσω νά τήν περιγράψω, ήταν όμως από κεινες της τουαλέττες, που τó φιγουρίν «Η Βασίλισσα», της όνομάζει τελευτία «χρεασίον», και τού χτυπάει και καταπλήσσει.

Δέν είχε βέβαια και πολλή διάθεση για τέτοια, με μιá ματιά όμως πούρθεσε σέ λίγο στόν καθρέφτη, έννοιωσε πώς δέν ήταν ποτέ άλλοτε, τόσο πετυχημένη στη ζωή της.

Ήταν ψηλή, ξανθή, χαριτωμένη, κι' είχε παράστημα μοναδικό όταν ήθελε.

Κατόπι από τó δείπνο τών Λουγκιμό, πήγε στό χορό, κάπως άργότερα, και βρήκε και τó Μπρέμιλ νά προσφέρει τó μπράτσο φυσικά—στη μίστρες Χάουκμπη.

Αύτ' της έφερε κομμάτι τού άίμα στό κεφάλι, ενώ όλοι οι καβαλλέροι δώδε - κι' τθε συνωφόντο γύρω της με ζήλο, ποιος άπ' αυτούς νά ή πρωτοχορήγη. Η όμορφιά της τόρα ήταν άσύγκριτη Σημειωσι τά διάφορα άγαζέ, για όλους τούς χορούς, έξω από τρεις, κι' άφησε τρεις θέσεις στό καρόν της.

Ο Μπρέμιλ, για νά πούμε τήν άλήθεια, δέν είχε ιδή ποτέ τού τή γυναυκα του, τόσο θαυμαστά χαριτωμένημαζύ της!

Τήν καμάρωνε κορυφή και μακαρίως, μέσ' άπ' τó κατόπι τών εισόδων, τήν κατακεραυνώνε, θαρρείς, με τά πελώρια κι' έκθαμβά τού μάτια, κάθε που περνούσε άπó μπροστά του, τρυφισμένη άπό τούς καβαλλήρους της, κι' όσο περισσότερο τήν κοιτάζε, τόσο ήτανε και πλέον έρωτευμένος.

Δέ μορούσε νά πιστέψη άληθινά, πώς ήταν τόρα αυτή ή ίδια γυναυκα, με τά κλαμένα μάτια, ή μαυροπόρα, πούχυνε δάκρυα μέσ' στ' αυγά της διαρκώς, σάν έφταναν οι δύο τούς μοναχοί.

Η μίστρες Χάουκμπη έκανε ό,τι μπόρεσε, για νά τήν κερδίσει στό παιγνίδι, ύστερα όμως από δύο χορούς, διέσχισε όλο τó σαλόνι, και πήγε ν' άνταμώση τή γυναυκα του, νά τήν παρακαλέση νά χορέψουν.

— Πράτατε λίγο άργά, «κύνιε» Μπρέμιλ, τού λέει μισοκλεινωτας τά μάτια.

Τε τήν παρεκάλεσε θερμά, νά τού παραχωρήση ένα χορό, και τού έκανε τήν έσαιρετική τή χάρη, νά τόν κρατήση για τó πέμπτο βάλς.

Τό χορεύσαν μαζί, κι' αυτό τó πράγμα προκάλεσε μιάν αίσθησι στη σάλα.

Ο Μπρέμιλ τó ύποτιπέυετο λιγάκι, πώς ή γυναυκα του ήξερε χορό, όμως ποτέ δέν πίστευε πώς χόρευε έτσι θεια. Εύθης μόλις τελείωσε τó βάλς άμέσως της έσήτησε άλλο ένα—σά χίση πλέον και όμι σά δικαίωμα— και ή μίστρες Μπρέμιλ τού είπε εις άπάντησιν :

— Α, τί χαλός που είσαι, τί χαλός!

Η μίστρες Χάουκμπη τ' άκουσε όλ' αυτά, και— ύπως τ' όμολόγησε κατόπι—κατάλαβε πώς είχε νικηθή.

Κι' όταν ή δοχήσασα, σέ λιγάκι, άρχίνησε νι παίξη οι σύζυγοι που ξαναγάπησαν βγήκανε μαζί άπό τή βεράντα, κι' ό Μπρέμιλ, έτρεξεν εύθης νά βρη άμαξάκι, ένα κλειστό άμαξάκι της γυναυκας του ενφ αυτή είχε σταθή στό άποδυτήριο.

Η μίστρες Χάουκμπη τήν ώρα εκείνη πρόβαλε με τρόπο και τού είπε :

— Έλπίζω δά πώς θά με συνωδέσετε σέ λίγο στό σουπέ, κύνιε Μπρέμιλ.

Ο Μπρέμιλ τότε ξαφνικά κοκκίνισε και πήρε ύφος κάπως νυ, χυσιμένο :

— Α, ου, ψιθύρισε ταραγμένος, πρέπει νά πάω με τή γυναυκα μου στό σάτι. Θαρρώ πώς έγινε μιá κι' ποια παρεξήγησις.

Κ' επειδή ήταν άντρας, φυσικά, μιλούσε σάν ή δόλια ή μίστρες Χάουκμπη νά ή αν, φυσικά, ή μόνη υπεύθυνος...

Η μίστρες Μπρέμιλ βγήκεν από μέσα, κι' ένα έπανωφόρι τού χορού, όλο φτερά τού κίνουνο γύρω— γύρω, σάν ένα σύννεφο λευκό τριγύρω άπ' τó κεφάλι.

Έλαμπε λές από τά νύχια ός τήν κορφή, και μ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΟΥ Α. ΛΗΣΚΑΡΑΤΟΥ

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ

γκρινιάρης είναι ήθικος χαρκίνος μέσα στον κόλπον της οικογενείας, όπου της τρώει τα σπλάχνα και τη μαρμαρίνει.

Χάνει πρώτος εκείνος την ήσυχία του: αν ποτέ έχορθε ήσυχίαν ένας τέτοιος άνθρωπος και την αφαιρεί από την οικογένειά του.

Μπαίνει και γυρίζει το σπῆτι, όχι τόσο διά να ιδῆ, σ'αν καλός οικοκύρης, αν όλα είναι στον τόπο τους, όσο διά να εἶδῃ κάτι που να δίνει ἀφορμὴ στήν ἐπιθυμία του να γκρινιάξῃ. Τό βρίζει; Αἶ, τότε ἀρχίζει ἡ φάουσα, ἡ γκρίνα, ἡ φωνές.

Γκρίνα και φωνές όπου δεν παύουν τόσο γρήγορα, ἀλλὰ βαστούν περισσότερο ἀπό όσο ἡ καρδιά μπορεί να βαστάξῃ.

Καθένας τότες εἰς τὸ σπῆτι τὸν ἀποφείγει.

Ἡ γυναίκα του, τὰ παιδιὰ του, ὑπηρετές και ὑπηρετρίκες βουβαίνονται και τραβιούνται σὲ παράμερα μέρη, ν' ἀποφύγουν τὸ βασάνισμα. Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον όπου εἶδωσ' αἰτία σ' ἐκεῖνο τὸ περιχείλισμα, ἀλλὰ και οἱ λοιποὶ τῆς οικογενείας ὑποφέρουν ἀναλόγως.

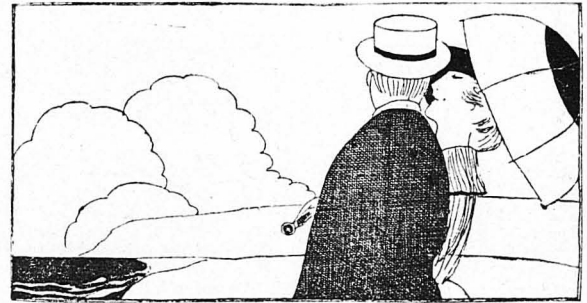
Ἄν ἡ ὑπηρετρία ἐτσάκισ' ἔνα ποτήρι' ἂν ἡ γυνίκα του δὲν ἐμαγέρεψε τὸ ψάρι στήν ὥρα του' ἂν τὸ παιδάκι ἐστοραβοπάτησε τὸ παπούτσι του' ἂν ἡ κόρη του δὲν ἔφαγε ἀκόμη τὸ ξηλωμένο του φῶρεμα' ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα γίνεται τὸ ἀνάστα ὁ Θεὸς ἐκεῖ μέσα, και ὅλοι τρέμουνε.

Χορτασμένοι γκρίνα, ἡ ὄρεξι τους ἐκόπηκε: δὲ μπορούνε να φάνε. Μὲ τὸν νοῦν σασιτισμένο, μὲ τὴν καρδιά μαραμμένη, ἀδημονοῦν και στενάζουνε ὅλη τὴν ἡμέρα και τὴ νύχτα ἀκόμη, ἔως ὅτου να ξημερώσῃ ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα, που τότε πάλε διά κανὲν ἄλλο δίκιο παρόμοιο, ἡ ἴδιες σιγνές τῆς γκρίνας ξαναφώνουνται, και τὸ πνεῦμα τὸν μελὼν τῆς οικογενείας ξαναπιέζεται πάλε τότε, προτοῦ λάβει καιρὸ ν' ἀναπνεύσῃ ἀπὸ τὴν προηγουμένη πίεση, και ἡ οικογένεια ὅλη δυστυχεῖ και ἀπελπίζεται.

Ὁ δυστυχῆς τούτος γκρινιάρης νομίζει, ἐν ὅλη καλῇ πίστει, ὅτι εἶναι τὸ δίκιο του που τὸν ὑπογραβόνουνε νὰ φωνάξῃ τὰ στραβά τῆς οἰκογενείας και ἄλλα... και δὲν ἀνανογέται διόλου, ὅτι ἡ φύσι τὸν ἀδικίης δίδοντάς του ἀποτροπῆαιον χαρακτήρα, διά τοῦ ὁποίου κατασταίνεται δυστυχῆς αὐτὸς πρώτος, και κατασταίνεται ἀκολούθως δυστυχῆς και τὴ κακότυχη οικογενεία του.

Ἄν ποτὲ μέλη τοιούτων οικογενειῶν ζητοῦν τὴν ἐλευθέρωσίν τους διά μέσων ἀπελιτισμένων και παραφρονοῦν, ἡ κοινωνία χρεωστει να εἶναι συμβατικά με αὐτὰ και καθέννας προτοῦ σκληρύνει κατὰ τοῦ ἐξοκελλαντος, να σκεφθῆ και τὴ θέση τοῦ δυστυχῆς ἐκεῖνου πλάσματος και να εἰπῆ μέγα μέρος τῆς εὐθύνης εἰς τὸν ἀνυπόφευκτον χαρακτήρα τοῦ γκρινιάρη οἰκογενειάρχῃ.

† ΑΝΔΡ. Α ΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΑΠ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ μεγαλειτέρα γ' εἰς

Εἰς τὸ Μοντλουκὸν τῆς Γαλλίας ἐξοῦσε πρό τινοσ ὁ Λουδοβίκος Λουλόν, ἐργάτης κατασκευῆς, μηχανῶν ἔχων γενειάδα μήκους 14 ποδῶν και δύο δικτύλων, δηλαδὴ 2 1/2 μέτρων!

Ὁ Λουλόν δταν εἰργάζετο ἔβωνε τὴν τεροστίαν γενειάδα του γέρω ἀπὸ τὴν μίσσην του, διά να μὴ τὸν ἐμποδίσῃ. Σημειωτέον ὅτι, ὁ μύσταξ τοῦ γάλλου αὐτοῦ ἐργάτου δὲν ἦτο μικρότερος τῆς γενειάδος του καθὸτι εἶχε μήκος 5 ποδῶν!

Ὁ Λουδοβίκος Λουλόν καθίγητο ἐξ οικογενείας τῆς ὁποίας οἱ πρόγονοι ἦσαν ὠσαύτως προικισμένοι με γενειάδας και μύστακας τεραστίου μήκους.

Οἱ Ρωσλεῖς και οἱ Κουρεῖς των

Ὁ Βασιλεὺς Ἐδουάρδος τῆς Ἀγγλίας ἦταν πολὺ ἰδιότροπος στὸ ξυρίσμα του. Εἶχε τὴν ἀξίωσιν ἀπὸ τὸν κουρέα του να τὸν ξυρίξῃ χωρὶς να μετακινή τὴν Βασιλικὴν κεφαλὴν του καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ξυρίσματος.

Ἐξ ἄλλου ὁ περίφημος Κάιζερ τῆς Γερμανίας ἐννοοῦσε να εἶναι ξυρισμένος και κουρεμένος στήν ἐντέλεια μέσα σε μιὰ ὥρα τὸ πολὺ. Ὁταν ὁ κουρέυς του ἀργοῦσεν ὁ Κάιζερ ἐξεγείρετο, ἐθύμωνε, ἐξήγηστο τῶν ὀρίων τῆς αυτοκρατορικῆς εὐπρεπείας και ἐξεστόμιζε βαρύτερες βροσιές!...

Νάχῃ ἀρά γε και τώρα τῆς ἴδιες ἰδιοτροπίας; Ὁ γερω-Χριστιανὸς τῆς Δανίας ἀντιθέτως δὲν εἶδνε μεγάλη σημασία οὔτε στὸ ξυρίσμα, οὔτε στὸ κούρεμα. Δὲν ἤθελε να ἐμφανίζεται με περιποιημένην κεφαλὴν γιά να μὴ νομίζουν πως καταβάλει ἐξαιρετικὰς φροντίδας γιά τὸν καλλωπισμὸν τ... Πολὺ ἐβασανίζετο στὸ κούρεμα ὁ κουρέυς τοῦ αἰνιγνήστου Βεσιλέως μας Γεωργίου. Ἰδιὰ τὰ μαλλιά τῆς κόμης του δολοφονθέντος Ἄνακτος ἦσαν λεπτότατα μεταξώδη και ἐκόπτοντο δύσκολα.

Ἐν τούτοις ὁ Γεώργιος ἔβαινε ὑπομονῆν. Οὔτε ὠργίζετο οὔτε και βρίζε... Ὁ τέως Χεδίβης τῆς Αἰγύπτου ἐξ ἄλλου ἐξυρίζετο με τὸ πειὸ καλοτροχιμένο ξυράφι και τοῦτο διότι ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου του ἦτο ἀβροτάτη.

Ἐξ ὅλων τὸν Βασιλέων τέλος ὁ πειὸ ἀδιάφορος γιά τὸ ξυρίσμα ἦτο ὁ πατήρ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰταλίας Βίκτωρος Ἐμμανουήλ, Ὁμβέρτος. Ξυριζόμενος ἀστερίζετο διαρκῶς με τὸν κουρέα του και ἦτο ἔξακαδισμένος στὰ γέλοια!

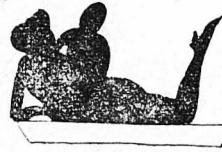
Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο και με τὸν υἱὸν, ἤδη Βασιλέα τῆς Ἰταλίας, Βίκτορα Ἐμμανουήλ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἰδιότροπος στὸ ξυρίσμα και γκρινιάρης!

Τὸ γῆρας τῶ γυναικῶν

Να τι γράφει ἕνας Γερμανὸς δόκτωρ: Αἱ γυναῖκες γηρασκουν γρηγορώτερα ἀπὸ τοὺς ἄνδρας διότι ὁσάκις στενοχωροῦνται στὸ διάστημα τῆς ζωῆς των, κρατοῦν τὴν στενοχωρίαν, τὸ μῖσος ἢ τὴν ὀργὴν μέσα των. Ἐπίσης πολὺ βλάπτει τὴν γυναίκα, τὸ ὅτι εἶναι ἐδέξιατος και μνημονύπτου και ταράσσεται, ἀναγκατεῖ και κλαίει εὐκόλα. Περισσότερον ὅμως ὅλων αὐτῶν ἐπιταχύνει τὸ γῆρας εἰς τὴν γυναίκα ἢ ἐμπάθειά των. Πολλάκις ἐνῶ ἐνδομύχως πάσχουν και βασανίζονται, ἔξωτερικῶς φαίνονται γελιαστές και εὐθυμικές. Ἡ πίεσις αὐτή, ἢ ἐξασκουμένη ἐπὶ τῆς διαθέσεως τῶν θηλέων φέρει ταχέως τὰς οὐτίδας και προσδίδει ἐν γένει εἰς τὸ ἔξωτερικὸν αὐτῶν κατὶ τὸ γεροντικὸν και μαρασμώδες.

Δὲν ἔχουν λοιπὸν αἱ κυρία μας να κάμουν τίποτε ἄλλο παρὰ να γίνουν ἀνοηχοάρδες, ἂν αὐτὸ εἶναι δυνατὸν ἐννοεῖται... Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ὄλο της τὸ δίκιο, να σῆς πῶ!
Τὸ ξεγυράει χάθηκε μέσα στὸ σοταδί.
Καβάλλα ὁ Μπρέμιλλ πήγαινε σιμά της, σῶν κολημένους δι-
πλι στ' ἀμαξάκι.
Τότε ἡ μίστριξος Χάουκμπη, που τώρα εἶχε τὸ ὕψος κάπως
πὺ μαρμυνο μέσ' στὰ φῶτα, γυρίζει και μοῦ λέει χορρασμένα:
— Αὐτὸ, που θὰ σῆς πῶ, να τὸ πιστέψετε κ' ἡ πὺ κουτὴ γυ-
ναίκα μέσ' στὸν κόσμο, εἶναι ἱκανὴ να σύρῃ ἀπὸ τὴ μύτη, ἀκόμα
και τὸν ἄντρα τὸν πὺ ἔξυπνο! πρέπει ὅμως νάβαι τρομερὰ ἐπιτή-
δεια γιά να σύρῃ ἀπὸ τὴ μύτη ἕνα κοῦτό.
Κι' ἀπάνω στήν κοῦβέντα αὐτή, πήγαμε στὸ σουπέ.

P. ΚΙΠΑΙΝ

